

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. K., narozený X, státní příslušnost X, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty, nyní bytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 18.12.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2019 č.j. OAM-476/LE-BA02-BA04-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 18.12.2019 předanou k poštovní přepravě dne 27.12.2019 a soudu doručenou dne 30.12.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2019 č.j. OAM-476/LE-BA02-BA04-2019, kterým byla žádost podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

2. V žalobě žalobce namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a odkázal na § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a § 16 odst. 2 zákona o azylu. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že domněnka, dle které je určitá země označena jako bezpečná země původu je vyvratitelná a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Žalobce měl za to, že v jeho případě tomu tak není a tím pádem žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou a nesprávně vyhodnotil jeho žádost jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný si totiž neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Kromě toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jako jediné podklady pro vydání rozhodnutí byly použity Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu ze dne 15.7.2019 a Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 19.8.2019. Z těchto zpráv však žalovaný odkázal pouze na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval žalobce. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*).
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12.12.2019 č.j. OAM-476/LE-BA02-BA04-2019** byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 12.11.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). Následně dne 18.11.2019 poskytl údaje k podané žádosti a současně s ním byl proveden pohovor, z čehož mimo jiné vyplynulo, že do ČR přicestoval, aby si vydělal peníze a podstoupil operaci ruky. Přicestoval sem dle jeho slov na „český“ pas (pozn. správního orgánu, jde zjevně o omyl a jedná se o X pas bez biometrických údajů) a polské vízum. „Český“ pas měl prý normální, ne biometrický, dle jeho slov se to tak dělalo, a v tomto měl polské vízum. Sdělil také, že při odjezdu z vlasti neměl žádné problémy. K pobytu na území ČR uvedl, že zde neměl žádné povolení, akorát měl polské vízum na 3 měsíce, a pak už zde pracoval „na černo“. Nevěděl, jak si povolení k pobytu vyřídit a neznal institut azylu. Následně mu ukradli cestovní pas a nový si nevyřídil. Dále sdělil, že neví přesně, kdy byl v ČR naposledy legálně. Podle něj jen ty první 3 měsíce, co měl vízum. Z území ČR mu bylo uloženo správní vyhoštění, asi na 3 roky, a to nyní, co si zlomil nohu. Následně žalobce správnímu orgánu ukázal výjezdní příkaz s platností od 20.9.2019 do 10.11.2019. Na dotaz, proč ani poté nevycestoval, žalobce uvedl, že nemohl kvůli noze. Jako důvod své žádosti označil skutečnost, že nemá na X co dělat, tady má malého syna a tam nemá kde bydlet. Na X dle jeho vyjádření žil naposledy před 10 lety v té „X“, jak už uváděl. Sdělil také, že na X se od roku 2008, tedy od doby, co ji opustil, již nevrátil. Na X

neměl nikdy žádné problémy, ani žádné konkrétní problémy s bezpečnostními či se státním orgány své vlasti, nikdy tam nebyl trestně stíhaný a ani tam není nic, čeho by se obával. Tady v ČR si už zvykl a také by chtěl podstoupit operaci ruky, protože má podle něj jednu ruku kratší.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha legalizovat si zde pobyt. Žalovaný odkázal na § 16 odst. 2 zákona o azylu a uvedl, že dle § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 68/2019 Sb. ze dne 4.3.2019, kterou se mění vyhláška Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. ze dne 3.12.2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen **prováděcí vyhláška**), ČR považuje X, s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákon o azylu. Žalobce dle jeho vlastního prohlášení pochází ze X oblasti, kde bylo jeho poslední místo bydliště, konkrétně ve vesnici Kosivska Poliana v Rachovském okrese, tedy v oblasti, která je pod správou X ústřední vlády a nevztahuje se na ni výjimka definovaná ve výše uvedené vyhlášce Ministerstva vnitra. X, s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti pod kontrolou proruských separatistů, je hodnocena jako bezpečná země původu a tedy tam obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství jí neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. X rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Pokud jde o tvrzení žalobce, že do ČR si přijel vydělat peníze a zde chce nyní zůstat, protože na X nic nemá, je zde již 10 let a má tu syna české státní příslušnosti, kterého však již roky neviděl, správní orgán konstatoval, že tyto ale rozhodně nelze podřadit pod důvody relevantní ve smyslu zákona o azylu. Žalobce navíc sám prohlásil, že na X nikdy neměl žádné problémy, a to ani se státními či bezpečnostními složkami jeho vlasti, ani při jejím opuštění. Správní orgán doplnil, že X oblast, v níž měl žalobce své poslední bydliště, je plně pod kontrolou vlády X a bezpečnostní složky zde zaručují dodržování zákonů. Žalovaný současně poukázal na zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobce, neboť tento se tak rozhodl učinit až poté, co byl pro jeho neoprávněný pobyt na území ČR orgány policie umístěn do ZZC a bylo mu uloženo správní rozhodnutí o vyhoštění. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 20.10.2005 č.j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2006 č.j. 2 Azs 137/2005. Žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po vstupu do ČR, přestože mu v tom objektivně naprosto nic nebránilo, na území ČR pobýval neoprávněně 10 let a teprve po umístění do ZZC podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce měl tedy dost prostoru i času legalizovat si pobyt na území ČR, když na území ČR přicestoval již v srpnu 2008. Správní orgán shledal na základě informací založených ve spisovém materiálu o politické situaci a stavu dodržování lidských práv na X a na základě výpovědí žalobce, že v případě žalobce lze X považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce přitom neprokázal, že v jeho případě nelze X, konkrétně X oblast, za takovou zemi považovat. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že došlo k naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

4. **Žalovaný dne 15.1.2020** ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s podanou žalobou obsahující pouze frázovitá obecná tvrzení, která žádným způsobem nedokazují tvrzené pochybení žalovaného. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu je jasné, že důkazní břemeno v těchto konkrétních situacích je značně vychýleno směrem k žadateli o mezinárodní ochranu. Pokud totiž stát, ve kterém o azyl žádá, považuje zemi původu žadatele za bezpečnou, musí toliko žadatel prokázat, že v jeho konkrétním případě danou zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Žalobce v tomto konkrétním případě však nic takového neprokázal. Žalovaný tedy nepochybil, když žalobu zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu a dále uvedl, že žalobce nezmínil jediný důvod, který by jakkoli zakládal důvodné podezření se domnívat, že X pro něj není bezpečnou zemí. Žalovaný vyjádřil, že jeho rozhodnutí bylo plně v souladu s platnou legislativou, kterou se jako správní orgán musí ve správním řízení řídit a současně odkázal na jím vydané rozhodnutí a závěrem navrhl, aby soud v plném rozsahu žalobu zamítl.
5. **Ze zaslaného správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 12.12.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.1.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 12.12.2019 žalobci předáno dne 16.12.2019.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a)** s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Soud rozhodl v této věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. Dle **§ 16 odst. 2 zákona o azylu** „*Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*“
10. Podle **§ 16 odst. 3 zákona o azylu** „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“

11. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu „Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“
12. Podle § 2 bod 24. prováděcí vyhlášky se X, s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti pod kontrolou proruských separatistů, považuje za bezpečnou zemi původu.
13. Zdejší soud předně uvádí, že shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.
14. Ve vztahu k námitce k povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav lze opakovaně odkázat na výslovné znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (srov. např. také usnesení ze dne 14.3.2014 č.j. 5 Azs 23/2013-19). NSS v této souvislosti již dříve konstatoval, že „označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“ (rozsudek ze dne 30.9.2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70). X s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti pod kontrolou proruských separatistů je dle § 2 prováděcí vyhlášky na seznamu zemí, které ČR považuje za bezpečné. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce sám výslovně uvedl, že pochází ze X oblasti, kde bylo i jeho poslední místo bydliště, konkrétně ve vesnici Kosivska Poliana v Rachovském okrese, tedy v oblasti, která je pod správou X ústřední vlády a nevztahuje se na ni výjimka definovaná v prováděcí vyhlášce. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě tato domněnka neplatí, avšak žalobce důkazní břemeno neunesl a neprokázal, že X v jeho případě není bezpečnou zemí.
15. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že X lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 24., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že žalovaný nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění

podmínek bezpečnosti X, jako země původu. Žalovaný přesto shromáždil v průběhu správního řízení podklady ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na X. K čemuž směřovala další námitka žalobce, a to, že žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že žalovaný při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vycházel především z jeho výpovědi a dále z Informace OAMP-X; Hodnocení X jako bezpečné země původu, ze dne 15.7.2019. a z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP, ze dne 19.8.2019. Veškeré uvedené podklady jsou součástí spisového materiálu týkajícího se žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy vycházel z informací o zemi původu, které jsou standardně přijímány jako dostačující a odpovídající požadovaným kritériím, současně tyto podklady byly tematicky zaměřené a přiměřeně aktuální.

16. Závěrem zdejší soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, žalovaný splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, která by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany. Výrok v dané věci o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jako podklady pro rozhodnutí a hodnocení důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany blíže popsanych v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále k pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.11.2019, byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Uvedené vychází především z toho, že X je, s výjimkou poloostrova X a části X a X oblasti pod kontrolou proruských separatistů, považována za bezpečnou zemi původu, na což navazuje posouzení dle ust. § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Tyto okolnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně zmínil.
17. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož ji soud neshledal důvodnou.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 28. února 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně